

CHORVATSKO S VAŠÍKEM

červen 2010

Tentokrát jsme si vyzkoušeli trochu jinou dovolenou – jeli jsme pouze s Vládou a naším 3letým vnoučkem Vašíkem do Chorvatska. Dcera nám dávala vyčtené rady, že by se s malými dětmi nemělo moc cestovat a mělo by se s nimi být spíše na místě, připadalo jí, že jedeme zbytečně daleko.

Jak to dopadlo, můžete posoudit.

12.6.

V pátek jsme vyjeli asi v 15:30 z Prahy, přičemž Vašík, než jsme jí opustili, usnul. Měli jsme rezervovaný nocleh v Poběžovicích v hotelu Ve-café. Cestou jsme se ještě stavili v Brně v Hypernově na nákupu. Vašík se tam chtěl fotit u pískových soch a nemohli jsme ho odtrhnout od modelů vláček.

V Poběžovicích jsme si dali večeri a pak šli vyzkoušet kuželky, já dříve hrála jen bowling, Vláďa hrál s koulemi poprvé v životě. Oproti bowlingu mají kuželky menší koule i a hůře se s nimi strefuje, všechny najednou se snad ani nedají porazit. Hází se vždy třikrát, ale bez ohledu na to, kolik jich bylo poraženo, se všechny znovu postaví. Vašík podával koule a sledoval, jak se vracejí.

13.6.

Ráno jsme doufali, že Vašík vstane později, protože šel pozdě spát, ale spadly mu nohy s postele a když jsem mu je dávala nahoru, vzbudil se. To bylo teprve po páté hodině. V noci dvakrát spadl z postele, protože lůžka byla úzká a on si vybral to prostřední, které bylo z obou stran volné.

Jeli jsme po dálnicích přes Rakousko směrem na jih. Okolo Vídně se celkem perfektně projelo, vloni to tu bylo značně horší. Dojeli jsme do Slovinska a udělali zastávku v Mariboru, kde jsme vyjeli na horu Pohorje. Vede tam lanovka, která je asi určená hlavně pro zimní sjezdování. V bufetu jsme si dali oběd – Vašík měl maxipárek v rohlíku a my maxihamburger. Jeden stál 8 E, ale měl průměr jak hlava. Zpáteční lanovka pro dospělé stála 6,5 E (slovinsky odrostli), Vašík to měl zadarmo, protože jako dítě (slovinsky otrok) do 1 m neplatil nic. Nahoře jsme pozorovali pasoucí se koně a šilence jezdící na kolech po sjezdovce dolů. Pak jsme tam zkoumali sedačkové lanovky složené v trávě. Na vrcholku stál kostelík, který vypadal jako uprostřed zbořený a byl dotvořený moderní prosklenou stěnou, z části bočních zdí zůstala jen hradba.

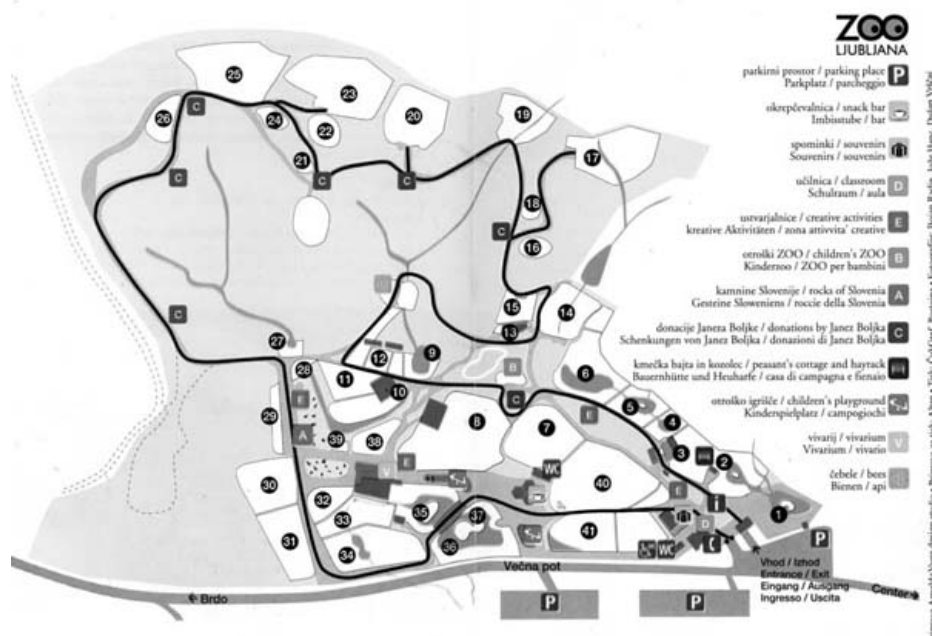
Na cestu jsme potřebovali dálniční známky a to rakouskou desetidenní za 7,9 E a slovinskou, kterou jsme museli koupit za 30 E v měsíční verzi, protože týdenní by nám nestačila.

Po dálnici jsme popojeli do Ljublaně, kde jsme navštívili místní ZOO. Mají tu perfektní dopravní řešení - kolem celé Ljublaně vede vnější okruh, Ljublaní prochází další vnitřní a oba jsou propojeny kapacitními diagonálami. Jezdilo se tam skvěle. V ZOO jsme zaplatili 6,5 E za dospělé a 3,5 E za otoka od dvou let. Hned za vstupem měli kozičky, ovce a prasátka, ke kterým se mohlo vlézt. Zrovna však všechny jedly a ke krmítku se nesmělo. O kus dál byl morskí lev, což se ukázalo, že je ve slovinštině tuleň, pak tam měli kozači, čekali jsme kopytníky, ale byly to sovy. Bylo těžké dostat Vašíka z dětského hřiště, na němž korýtka tekla

voda a dalo se rýžovat zlato. Prolézal tu i provazový most a opičí dráhu.

V areálu ZOO měli moderně pojaté kovové sochy různých zvířat, po nichž Vašík mohl lézt. V dolní části zahrady měli dětský vláček a trampolínu, které samozřejmě Vašík využil, obé bylo po 1 E. S občerstvením a záchodky to v ZOO bylo slabší. U východu jsme se zarazili opět u koziček, které již pobíhaly ve výběhu. Prasata byla unavená a spící.

Průjezd Ljublaní byl perfektní, projeli jsme po vnitřním okruhu a ubytovali se v předem zamluveném hotelu BIT center. Byl typu hotelů Etap, tedy velice jednoduchý. Dostali jsme malý pokojík s dvojlůžkem, nad nímž visela napříč palanda, příslušenství bylo zabudované v plastové vestavěné buňce. V hotelu měli pouze bar, v němž nevařili, tak jsme šli kousek na hlavní silnici do jedné pizzerie. Dali jsme si lazaně, Vláďa jen s masem a já s masem a zeleninou. Seděli jsme venku pod slunečníky hned vedle dětského koutku, v němž měli ježibabí chaloupku na podstavci se skluzavkou. Vašík si tam hrál celou dobu, co jsme seděli v hospodě. K dispozici byla i krabice hraček a potřeby na malování. Kromě Vašíka si tam hrály dvě holčičky - dvojčátka o něco málo menší než on, tak s nimi laškoval a ani neměl čas na jídlo. Jazykové zábrany neexistovaly.

Večer jsme ještě chvíli poseděli na terase u hotelu a Vašík mezitím testoval skluzavku a houpačky. Byl neustále silně akční, zatímco my byli unavení. Usnul asi až v 21:45, při televizi, ve které běžel Shreck.

14.6.

Ráno po snídani jsme se přesunuli z Ljublaně na jih po dálnici do Postojné. V Postojné je ohromný komplex jeskyní, které určitě stojí za to navštívit. Hlavní atrakcí je zde vláček jezdící do nitra země. Přijeli jsme k jeskyním celkem brzy, nebylo tam ještě ani moc lidí. Koupili jsme si lístky na 10. hodinu za 20 E, otrok – dítě platilo 1 E. Na tu desátou tam přijelo řada zájezdů, tak byl před jeskyněmi nakonec dav. U vstupu tam půjčovali za 3 E peleríny s kápi.

Pustili nás dovnitř a hned nás umísťovali do malých otevřených vagónků, my jeli první soupravou, ale naplnili jich asi 5. Projížděli jsme tunely s velice nízkým stropem a jeskyněmi mezi krápníky. Bylo to fantastické. Ve velké jeskyni jsme vystoupili a před námi svítilo několik nápisů – english, deutsch, italiano a slovensko. Šli jsme ke Slovensku, což ovšem byla slovinština. Trochu jsme průvodkyni rozuměli, ale alespoň byla naše skupina nejmenší. Prošli jsme docela dlouhý okruh mezi bohatou krápníkovou výzdobou. Viděli jsme brčka - tady jim říkali

špagety, spadlý strop po výbuchu z války, koncertní sál. Na jednom místě krápníky krásně zněly. Jako unikát tu předvádějí macaráta jeskynního – ukazovali nám jich několik v akváriu, nesmí se na ně bleskat ani moc svítit, protože jsou uzpůsobeni tmě. Slovincky se to řekne človeška ribica, což by se dalo přeložit jako člověčí ryba kvůli jeho světlé barvě jako člověčí kůže. Na závěr zase následovala zběsilá jízda zpět se zakončením u podzemní řeky.

Pak již jsme pokračovali do Chorvatska. Jeli jsme po dálnici směrem na Terst, pak jsme odbočili na jih. Na hranicích probíhala laxní kontrola, i když Slovinci Chorvati prohledávali. Zamířili jsme na Istrijský poloostrov a dojeli až do města Poreč. Zaparkovali jsme na parkovacích hodinách na nábřeží a prošli se historickým centrem. Zde ve vedrech jsou výhodou úzké uličky. Podle poutačů jsme si našli akvárium a šli do něj na prohlídku. Vašíkovi se to líbilo, měli tam několik nádrží s místními druhy ryb, langustami a kraby.

Poté jsme popojeli do Vršaru, který je dle svého jména na kopci, byl však pro auto neprůjezdný, tak jsme se koukli pouze do přístavu a jeli dále. Směrem na jih jsme museli obejít tzv. Limský fjord, který sahá do nitra pevniny asi 20 km. Hodil by se tu u jeho ústí maličký přívoz. Na počátku fjordu však z obou stran byly kempy pro naturalisty a tedy přístup tam byl nemožný. Cestou stála u silnice vyhlídka na fjord – dřevěná plošinová rozhledna, na níž se nemuselo platit, ale vydělávali pod ní prodejem sýrů, alkoholu a medu. Sýr jsme ochutnali, ale byl dost drahý a prodávali ho pouze celé bochany za 180 K za kg. U konce fjordu byl malinký přístav a kluci tam blbli ve vodě.

Dojeli jsme do města Roviň, ve kterém byla ubytovaná švagrová Katka, a my se ubytovali v apartmánu ve stejném domě jako ona. Našli jsme ho celkem bez problémů, i když to bylo ve spleti uliček mezi rodinnými domky. Skoro všechny byly dvoupatrové a vrchní patra se pronajímala.

Uvařili jsme si večeři a pak poseděli při pivu a vínu na terase s Katkou a švagrem Járrou. Oni tu měli být celý týden a jezdili po okolí na kole.

15.6.

Jeli jsme lodí na výlet na ostrov Crveni Otok. Zaparkovali jsme auto na centrálním parkovišti a pak prošli městem k přístavu, kde však nebylo nic označené. Ptali jsme se na mole a jeden chlapík nám řekl, že odjezdy jsou z druhé strany zálivu, tak jsme celý přístav obcházeli. Některé lodi v něm byly velice zajímavé, např. repliky starých lodí. Na konci zálivu bylo větší molo, ale u něj opět žádný jízdni řád, tak jsme se zeptali na přistávající lodi. Jeli jsme na Otok a už jsme mysleli, že je to zadarmo, protože cestou tam po nás nikdo nic nechtěl. Ale mají to tu zařízené tak, že kontrolují jízdenky až při zpáteční cestě a prodávají pouze zpáteční jízdenky, které stály 40 K za dospělého a 20 za dítě. Většinu ostrova zabírá jeden veliký moderní hotel a klášter, také zřejmě předělaný na hotel. Před ním měli záhony z levandulí a ještě nějakých dalších bylinek. Ostrov Crveni Otok jsou v podstatě dva ostrovy spojené úzkou kosou s chodníkem. Na jedné straně bylo moře klidné, ale se špatným přístupem do vody a dost studené, z druhé strany byla písčitá pláž, voda teplejší, ale vlny. Já si zaplavala v tom studeném, ale pro Vašíka to nebylo. Druhá část ostrova byla pustá a jen na něm uprostřed stál kruhový pavilónek v antickém stylu.

Hned u pláže bylo dětské hřiště, tak Vašík musel vyzkoušet všechny atrakce. Líbilo se mu prolézat válcovým tunelem. Pak jsme se šli koupat do hotelových bazénů. Byly tu 3 o různých hloubkách – využívali jsme dva s hloubkou 70 a 90 cm. Vašík skákal do vody, závodil se mnou v běhu přes můstek a já plavala. Jeden kluk tam měl malý windsurfing, který se automaticky obracel a měnil směr při nárazu do stěny bazénu. Vašík si to chtěl vyzkoušet, ale chlapeček, jeho majitel, se najednou o něj začal starat, i když předtím ho tam nechal jen tak plout.

V poledne jsme se stáhli z bazénu. My s Vládou seděli na terase restaurace, kde jsme si dali těstoviny s mořskými plody. Vašík si hrál na pískovišti zakrytém plachtou, a pak rovnal na obrovské šachovnici šachy, které byly poházené okolo. Jen to srovnal, přišli nějací syčáci a vše opět rozházeli. Odpoledne jsme byli opět v bazénu.

Při zpáteční cestě Vašík usnul. Od místa našeho nástupu pokračovala loď dál a my doufali, že dojede až k parkovišti, ale pouze přeplula zátoku a skončila v místě, odkud nás ráno chlapík poslal na druhou stranu.

Ještě jsme podnikli krátký výlet na ostrov Svata Katarina, který leží hned u zátoky, takže plavba trvala jen chvíli. Je na něm hotel přestavěný z kláštera. Vašík si tam hrál minigolf se šiškou. Pak se chtěl jít koupat do hotelového bazénu a nemohl se smířit s tím, že už máme na to málo času. Obcházeli jsme ostrov a na konci pobíhalo plno šedých mlád'at racků.

Odpoledne jsme si prohlíželi zahradu domácích, měli tam pár keříků vína, ovocné stromy a také zvláštní vysoké bodláky, což byly artyčoky. Paní domácí nabízela Vašíkovi meruňky, jeho však více zajímaly kočky, kterých tu bylo spousta a potloukaly se po zahradě. Druhý den ráno jsme viděli, jak dostávají žrát malé rybičky.

Večer jsme opět seděli s Katkou. Pod Vlád'ou se v průběhu večera rozpadla plastová židle.

16.6.

Ráno jsme pokračovali z Rovině směrem na jih. Za cíl jsme měli městečko Fažanu, odkud vyplouvají lodě na ostrov Brijuni. Přijeli jsme v momentě, kdy měla odjíždět v 10:40 loď, ale bohužel již byla vyprodaná a dostali jsme lístky až na 11:30. Jinak tam ještě byli další prodejci, kteří nabízeli jízdenky na menší lodě, ale neuváděli za kolik.

Před odjezdem jsme si prošli městečko a pozorovali rybáře přebírající síť, také racky, kterým házeli zbytky, a malé krabíky. Pak jsme si sedli na restaurační zahrádku.

Na Brijuni jsme jeli nacpanou lodí, nakloněnou trochu do strany. Ostrov Brijuni byl dříve za socialismu soukromým ostrovem Tita, který tam měl svojí zoologickou a pořádal tam akce pro různé státní návštěvy. V přístavu opět čekali průvodci ve čtyřech jazycích. Přidali jsme se k chorvatské skupině. Angličané a Němci odjeli vláčkem. My šli k Bílé vile - domu Josefa Tita, před níž stál jeho osobní Rolls Royce, ve kterém ho vozili. V domě byly v přízemí vycpaniny Titových zvířat, zasazených do umělého terénu, nahoře byly fotky z jeho politické kariéry.

Vyšli jsme z vily a zjistili jsme, že se nám chorvatská skupina ztratila, tak jsme se vrátili k přístavu a doufali, že tam budou čekat na vláček, ale nebyli tam. Prošli jsme si cestu Dr. Kocha mezi uměle vytesanými skalami. A pak jsme se vydali pěšky na konec ostrova, kde mají safari. Většinu cesty byla okolo nás golfoviště. Do safari byla uzavřená vrata, která se dala otevřít tlačítkem. Bylo tam napsáno, že vstup je na vlastní nebezpečí, tak jsme chvíli čekali před bránou a chtěli jsme si stopnout nějaký vláček, který nás vezme dovnitř. Pak jsme uviděli v areálu chodit lidi, tak jsme si otevřeli bránu a šli tam. Vláčky stejně přijížděly někde z druhé strany. Uvnitř byly ohrady se zvířaty, v nichž se pásly zebry, antilopa, lama, kozy, ovce a o kus dál krávy a koně. Prošli jsme celým areálem dozadu a tam se vrátily vyšlo do husté divočiny, již jsme se dostali k moři, kde se údajně na břehu na ploché pobřežní skalce otiskla dinosauří stopa.

Vrátili jsme se zpět k občerstvení a tam měli v ohradě slona a jeden prázdný bazén, kde mohl být původně lachtan. Ve stánku tam chlapík prodával občerstvení a zmrzlinu. Dali jsme si pivo a počkali si na další vláček. Přijeli dva – jeden obsazený chorvatskými dětmi a druhý s Angličany. Mysleli jsme si, že se spíše vejдем k těm dětem, ale vyhodili nás, že je to školní akce. Jeli jsme tedy s Angličany. Zpět jsme se vraceli okruhem přes římské ruiny. Stálo by za to, se zde zastavit. Vašík cestou usnul, tak jsme ho přenesli na lavičku a se spícím čekali na loď.

Ve Fažaně jsme po návratu nakoupili. Pak jsme se odvrátili od moře a jeli do vnitrozemí do Bale. Je to historické město na kopečku vyčnívajícím nad okolní krajinu. Ubytovali jsme se přímo na náměstí ve starém domě, dostali jsme pokoj v patře s příslušenstvím na chodbě, ale kromě nás tu nikdo nebyl. Pokoj byl veliký se starým zařízením, koupelna byla celkem nová.

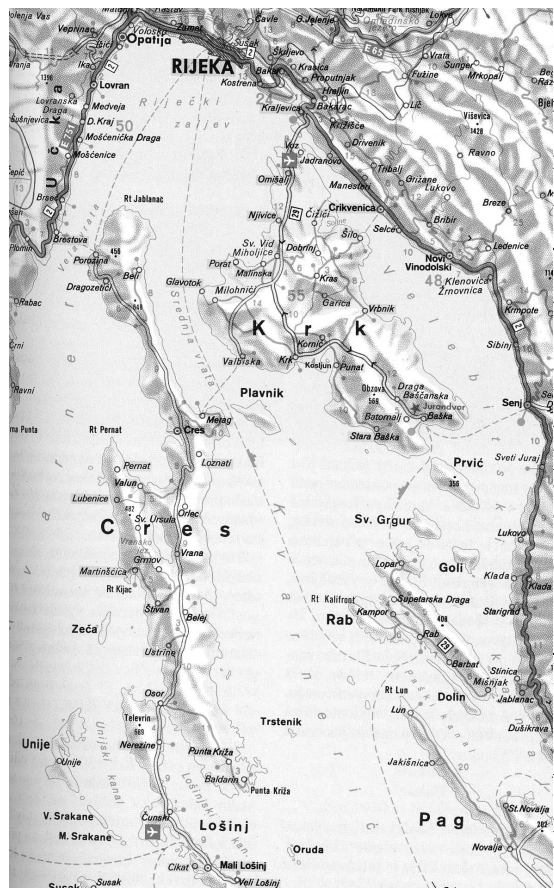
Pak jsme se šli projít městečkem. Šli jsme uličkami na kopec Kastell, kde stál historický palác Sorardů - Bambů, municipal – úřad a katedrála. Palác byl pěkně renovovaný, asi v něm byl nůbl hotel. Celý kopec jsme obešli, šli jsme po šípkách lapidárium, ale to bylo pod kostelem a zavřené. Některé domečky byly na spadnutí. Slyšeli jsme zde místní mluvit i italsky.

Pak jsme si dali v hospodě na náměstí na venkovní terase jídlo. Dali jsme si rizoto a ražniči. Vašík se cpal hranolky. Vlád'a si totiž objednal k ražniči hranolky, ale navíc u toho byly vařené brambory. Za hospodou byla zahrádka a Vašík to tam prozkoumával – prolézal mezi záhonky, vzal si jahodu a přenášel šneky. Hrál si s pejskem paní domácí, což byl schitsu jménem Luna volně pobíhající po náměstí. Poté Vašík běhal s místními dětmi okolo bývalé fontány, do které zasadili bonsaje. V zápalu hry upadl a odřel si kolena. Děti ho utišily křupkami. Pak na ně ještě povykoval z okna a ony mu mávaly. Usnul při malé lampičce a my si četli.

17.6.

Ráno jsme si uvařili čaj na vlastním vařiči a dali si koupený chleba, který se tvářil hodně tvrdě, ale byl velice chutný. Projížděli jsme napříč Istrií po úzkých silničkách do městečka Piomin, v němž byla hluboko pod námi nějaká továrna na pokraji fjordu. Pak jsme se zastavili v kavárně Vidicovac u ústí fjordu do moře. Podél moře jsme pokračovali do vesničky Mošččnica, která stojí na strmém kopci a její domečky jsou semknuté do těsného shluku. Vašík mezitím usnul, tak jsme se střídali v obcházení vesničky a hlídání auta s Vašíkem. Městečko se tyčí na kopci a dole pod ním u moře leží Mošččnica Draga. Na jejím kraji však byla závora a dovnitř pouze placený vstup, tak jsme ji nenavštívili.

Jeli jsme do Brestové na trajekt na ostrov Cres. Právě vyjížděla auta z trajektu a začínalo se na něj najíždět, tak jsem šla dopředu ke stánku koupit lístek a Vlád'a popojížděl. Stálo nás to 150 K a hned jsme jeli.

Na horní palubě byla venkovní vyhlídka a prostřední paluba byla zasklená klimatizovaná. Vašík lital mezi kruhovými sezeními a stolečky a moc se mu to líbilo. Cesta trajektem nebyla dlouhá, necelé půl hodiny. Přistáli jsme v Porozině. Z ní jsme hned vyjeli do sedla s křížovatkou. Podél silnice bylo všude plno velikých kamenů a mezi tím rostly olivy.

V průsmyku jsme zabočili na úzkou cestu do Beli, měla být pro auta jen do 6 T, ale přesto tam zajel i autobus. Nenašli jsme žádné volné místo na parkování, tak jsme sjeli dolů k moři. Tam jsme si u kempu zaplavali. Pláž byla z větších valounků, Vašík je napřed pouze házel do vody a nabíral vodu do konvičky, ale pak se inspiroval u chlapečka s křídélky, který zde plaval s maminkou. Houkala jsem ho na zádech na vlnách a jemu se to moc líbilo a nechtěl ven.

Pak jsme se zastavili nahoře v městečku. Je to opět maličké městečko nacpané na kopci. Vašíka bavilo hledat cesty úzkými uličkami, které se měnily v průchody a zahýbaly nečekaným směrem. Uprostřed bylo náměstíčko s kostelem a za ním terasa s výhledem na moře a další ostrovy.

Pak jsme přešli na jih ostrova do Osoru, kde je most spojující Cres a s ostrovem Lošinj. Most je otáčecí a právě byl otevřený a průlivem proplouvaly 3 lodě, z nich 2 krásné plachetnice Docela dlouho trvalo, než se most otočil zpět a nějak nefungovaly závory, které pouštěly auta. Šli jsme na obhlídku městečka a chtěli jsme se zde ubytovat. Do města se ale nesmělo zajet autem. Na náměstí byl jeden barák s ubytováním, kde se Vlád'a ptal jednoho dědka, ten říkal, že to zařizuje jeho žena. Mezitím přijel jeden Ital a jelikož oni uměli italsky, vnutil se tam místo nás. Babka tvrdila, že měl rezervaci, ale nebyla to pravda. Tak jsme odešli. V centru by bylo ještě i jiné ubytování, ale asi by byl problém s donášením zavazadel.

Tak jsme vyrazili směrem na Punta Križa stranou od hlavní silnice. Ve vesnici jsme viděli hospodu i penziony, ale jeli jsme až do zátoky Jadrišnica. Byly tam k ubytování nějaké chaty na zahradě, ale hospoda asi ne, a na konci cesty naturistický kemp.

Vrátili jsme se do Punta Križa a ubytovali se u pana Patekara skoro proti hospodě ve vile v zahradě. Ukecali jsme slevu za apartmán na 40 E na noc. Tvořila ho ložnice udělaná z garáže se 3 postelemi, kuchyňka a příslušenství a velká společenská místnost s ohromným dřevěným stolem. Pan domácí tu měl na zdi síň tradic s Titem. Byl to bývalý lampasák zažraný do Tita a Dubčeka, mluvil mezinárodní hatlamatilkou – rusko, chorvatsko, česko, německy. Klidně by se chtěl bratřit, ale Vlád'ovi to moc nesesedlo.

18.6.

Vyrazili se na výlet na ostrovy Lošiň. Byly to dva ostrovy Mali a Velki spojené s Cresem a mezi sebou u města Mali Lošiň otočnými mosty. Před městečkem Mali Lošiň byl zrovna most otočený a proplouvalo tam docela dost plachetnic. Do města se dalo projet pouze přes závoru a tím bylo zajištěno placené parkování po celém městě. Zaparkovali jsme na nábřeží, v přístavu tam stálo plno lodí, některé se tvářily historicky. Nabízeli tam řadu výletů na blízký ostrov Susak, ale výlety trvaly 6 hodin.

Na nábřeží jsme potkali paní domácí, která říkala, že tu má cestovní kancelář. Okolo zátoky se zvedaly vysoké kopce zastavěné domy. Vylezli jsme po schodech až skoro nahoru, tam nakoupili v malé samošce pití a Vašíkovi koblihu. Pak jsme šli k místní katedrále a od ní se opět spustili dolů na nábřeží. Pak jsme tam seděli u kafe a Vašík drandil okolo na motorce. Z Malého Lošine jsme jeli centrem ostrova po jeho vrcholových partiích na Mrtvašku – což je nejjižnější cíp ostrova. Tam bylo jen molo a u něj taxičlun na ostrov Ilovik a další ostrovy. Na parkovišti tam stálo plno aut, ale nebylo jasné, kde byli lidé z těch aut. Možná odjeli někam na lodích, protože koupat se tam moc nedalo. byl tam špatný přístup do vody

Vraceli jsme se zpět a zastavovali na různých místech, odkud byly pěkné vyhlídky. Nejvyšším bodem ostrova byl kopeček s kostelíkem Sv. Ivana v divočině mezi kameny s vyhlídkou se směrovou růžicí. Byl z ní výhled na ostrov Krk. Cestou tam nebyl kostelík vůbec vidět.

Na kraji města jsme si koupili v supermarketu Konsum pečené kuře za 27 K, které jsme pak spořádali o kus dále. Po jídle jsme jeli na pláž Civic, kterou nám poradila paní domácí. Byla písčitá, i když to vlastně byly velice drobné kamínky sem uměle navezené. Vašíkovi se to moc líbilo. Při koupání bylo nejlepší, když jsem se potopila, při tom ho držela na rukách a on zůstal nad vodou.

U pláže bylo dětské hřiště, které Vašík hned na počátku vyzkoušel. Po koupání si chtěl ještě jít zahrát minigolf opět se šíškou. Jak k němu utíkal, plácnul sebou jak dlouhý tak široký. Protože byl oblečený pouze v plavkách, tak si odřel břicho. Byl z toho velký pláč, nechtěl si to nechat umýt, tak jsme šli s pláčem do umyvárny a poté do auta.

Pak jsme se posunuli do Velkého Lošinu, do něhož se ale nesmělo vjet a parkoviště bylo pouze na kraji města. Protože Vašík mezitím usnul, nemohli jsme ho nechat v autě, tak jsme odjeli. Místo toho jsme se jeli podívat do přístavu Sv. Martin, kde bylo pouze pár domků a pár loděk. Pláž byla někde za zatáčkou a ani jsme ji neviděli, ale přístup k ní vypadal hrozně. Chodilo z ní docela dost Čechů. Nepovažovala bych za velké štěstí, být tu kdesi kus od moře ubytovaná. Za to tu však měli moc pěkný hřbitov s výstavními náhrobky. Byla jsem tam fotit a zrovna tam nějaké dvě muslimky u jednoho hrobu prováděly jakýsi obřad nad znakem půlměsíce.

Vrátili jsme se do Punta Križa a protože Vašík stále spal, tak jsme ještě zajeli k moři. Asi 800 m od kostelíka u hlavní silnice tam byla zátočinka s přístupem do vody po šikmé vybetonované plošině. Chtěla jsem vařit večeri, ale Vašík chtěl jít do hospody, tak jsme tam šli a dali si opět krutí řízek a čevapčiči s hranolky. Do hospody s námi šel pes pana domácího Honza. Vypadal dost sešle, měl na krku nějaký nádor a každý ho tu znal. Po večeri jsme dostali gratis od pana domácího lahvinku vína a palačinky s čokoládou. Bránili jsme se, že jsme po jídle, ale vnutili nám je, ať si je necháme na snídání.

Pan domácí pletl všechny jazyky dohromady. Chtěl s Vládou hrát šachy a říkal, že když ho Vlád'a porazí, budeme mít ubytování zadarmo. Vlád'a se však nedal zlákat. Nějak se mi podařilo usnout při uspávání Vašíka na samostatné posteli, Vlád'a si pak lehnul k němu na dvojpostel. V noci byla silná bouřka, blýskalo se velice blizoučko vedle nás, ráno domácí říkali, že to uhodilo o pár baráků vedle a zničilo jim to všechny elektrické přístroje.

19.6.

Ráno jsme při odjezdu viděli na silnici rozjetého hada a pak dalšího raněného. Dopoledne jsme věnovali prohlídce ostrova Cres. Jeli jsme po uzoučké silničce do vesničky Lubenica. Na jednom místě tam stál nákladřák a bagr a my jen tak tak projeli. U vesnice jsme

zaparkovali na placeném parkovišti za 15 kun. Lubenica je maličká vesnička na kopci s pohledem dolů na prudké srázy nad mořem. Na kraji vesnice stál kostelík, jinak pár domků a na konci vyhlídka na okolní ostrovy. Dědek tam prodával vyřezané věci z klacíků – dvířka, pluh, apod. Koupili jsme od něj lahvičku travarici.

Pak jsme sjeli k moři do další vesnice Valun. Docela vysoko nad mořem bylo opět na kraji vesnice parkoviště za 15 kun. Došli jsme dolů na pláž v zátocince, na níž byly kulaté valounky. Já s Vašíkem jsme se koupali, u pláže bylo možné se osprchovat. Vláďa šel s kamerou na obhlídku vesnice. Vašík házel do vody kamínky a spíše blblnul. Malé holčičky tam natíraly valounky různými barvami, Vašík by se hned přidal. Návrat k parkovišti byl v horku trochu horší.

Pak jsme se zastavili v městečku Cres. Parkoviště bylo kus od centra směrem na Marinu a do města se muselo jít po silnici prakticky bez chodníku. Městečko bylo rozložené kolem zátoky a kotvilo v něm plno lodí. Uprostřed náměstíčka stála kulatá fontána stříkající do všech stran. V krámě jsme si koupili jídlo – pečivo a salám a poobědvali na terásce pod stromy. Zabrousili jsme trochu do zadních uliček, pak jsme se tou nejužší protáhli na nábřeží. Byla tak akorát na zašprajcování.

Procházeli jsme dalšími uličkami a pomalu se posouvali směrem k našemu autu. Bylo to však velice složité, nabrali jsme správný směr, ale ulička se najednou otočila jinam nebo byla slepá, tak jsme se museli i vracet. Mezi domky byly občas malé volně přístupné kostelíky s velice skromným zařízením. Pak jsme přišli ke klášteru a mysleli si, že by mohl být průchozí. Prošli jsme jím až na zahradu, ale tam už to dál nešlo, tak jsme se museli vrátit, naše parkoviště bylo hned za zdí. Klášter byla gotická stavba s kostelem a sloupovým rajským dvorem.

Myslela jsem, že vyjedeme na hlavní silnici přes Marinu, ale tam to bylo slepé, i když přes kratoučkou pěší zónu jsme viděli tu odjezdovou silnici. Výjezd nebyl značen a byl složitý, nedalo se vrátit po příjezdové trase, protože to byla jednosměrka.

Pak již jsme jeli do Meragu na trajekt na ostrov Krk. Věděli jsme, že loď má odjíždět v 15:45, ale díky složitému výjezdu jsme ji nestíhali, tak nám těsně ujela, alespoň jsme se na něj podívali z horní vyhlídky. Další trajekt nám jel až v 17:15, tak jsme čekali poměrně dlouho. Vašík spal a nedalo se tam nikde courat, protože tam byla pouze plocha pro auta, občerstvení a turecký záchod. Lístek opět stál stejně jako sem, tj. 150 K. Sledovali jsme příjezd trajektu z druhé strany a vylodování a byli jsme na lodi mezi prvními.

Budili jsme Vašíka, aby šel s námi nahoru na trajekt, ale on byl mrzutý, brečel, vztekal se a ležel při tom na zemi. Přestal, až když vedle nás strašně vřískalo nějaké mimino.

Přijeli jsme na ostrov Krk a jeli rovnou do města Krk. Tam jsme hledali nějaké ubytování. Objeli jsme centrum po obchvatu a jeli směrem jižním, kde byly značené hotely. Ubytovali jsme se v hotelu Bor v třílůžáku se snídaní za 62 K. Kousek vedle hotelu byla zátoka s pláží, tak jsme se šli s Vašíkem koupat. Přístup do moře byl přes poměrně nepříjemné kameny, tak jsme do vody sestoupili po schůdkách, pod nimiž byl písek. Večeři jsme si dali v hotelu na terase, měli zde meníčko za 59 K – čevapčičky s hranolky. Vašík nemohl usnout, protože ve vedlejším hotelu u bazénu probíhal hudební večer. Abych ho nerušila, pozorovala jsem chvíli

cvrkot vedle z okna na chodbě. Skoro nikdo tam nebyl, hrál tam jeden hráč na klávesy jednomu tančícímu páru.

20.6. so

Ráno bylo po dešti poněkud zataženo. Vyrázili jsme pár kilometrů odtud do města Punatu. Tam jsme zajeli na nábreží a zaparkovali na placeném parkovišti. Chtěli jsme tam odtud jet na ostrov Košljun. Hlídač parkoviště nám ukázal odkud odjíždějí lodi. Šli jsme tam a hned nám nabídli loď za zpáteční jízdné 70 K, Vašík to měl zadarmo, tak jsme to vzali. Po chvíli si k nám přisedli dva mladí s dítětem jako Vašík.

Ostrov je skoro kulatý, leží uprostřed zátoky, je hodně plochý a skoro celý zarostlý, mezi stromy je schovaný klášter. Měli jsme domluveno, že se loď pro nás vrátí za hodinu. Šli jsme si prohlédnout klášter. Navštívili jsme jeden sál s oblečením a keramikou hlídaný starým mnichem a kostel s rajským dvorem. U kostela byl malý hřbitůvek mnichů. Pak jsme si obešli ostrov, mezi hustým houštím tam vedlo několik cest a mezi stromy byla křížová cesta stměstnaná na velice malém prostoru, jednotlivá zastavení byla hned vedle sebe.

Až při návratu na molo jsme zjistili, že se na ostrov mělo platit vstupné 20 K, seděl tam mnich a vybíral, ale při našem příjezdu tam nebyl. Přijela větší loď a na ní byl námořník, který nás předtím přivezl a kýval na nás, ať s nimi jedeme. Jeli jsme však do Mariny, kapitán řekl, že si to tu můžeme prohlédnout a dál pojedeme asi za hodinu nebo to můžeme dojít pěšky. Nás to rozzlobilo a řekli jsme, že se chceme vrátit na místo, odkud nás odvezli, protože Vašíka nehodláme vláčet takovou dálku po silnici. Kapitán se ptal, odkud jsme (takové to, no jó, Češi – potížísti) a nakonec zatelefonoval, ať pro nás přijede nějaká loď. Přijela po chvíli od ostrova a na ní byli ti mladí s dítětem. Pak už jsme dojeli správně.

Pokračovali jsme do městečka Vrbnik, což je městečko na skalách nad mořem. Hned na kraji města u parkoviště stál nafukovací skákací hrad a vedle restaurace. Posadili jsme se tam a poslali Vašíka si zaskákat. Jednu chvíli se jim skákací hrad začal skládat, protože přestal jít proud.

Po obědě jsme šli na prohlídku města. U kostelíka byla vyhlídka a socha buditele Dinka Vitěziče. Proplétali jsme se uličkami města, některé byly i sotva na prolezení. Nejužší je Grškovičev prolaz. Cesty opět byly velice zavádějící, a klikaté, nedalo se předvídat, kterým směrem se nám otočí. Uprostřed města stála katedrála se samostatnou zvonící. Podél celého města vedly hradby právě opravované. Na konci města byl výhled dolů na přístav a jeskyni ve skále. Od jednoho dědka ve sklípku jsme si koupili láhev červeného vína.

Pak jsme sjeli dolů do přístavu, kde bylo pár menších loďek, a před sebou jsme měli na skále město.

Ještě nebylo moc hodin, tak jsme jeli na nejjižnější cíp ostrova do Bašky. V okrouhlé zátoce lemované poměrně vysokými kopci tam byla velice rozsáhlá písčitá pláž. V Bašce jsme narazili na naše turistické značky. Čedok společně s KČ T a místními tam vyznačili asi 40 km turistických tras, protože sem jezdí značné množství Čechů, což jsme slyšeli na každém kroku. Na náš vkus tam bylo příliš mnoho lidí. Vyjeli jsme nad město po velice strmé a úzké silničce ke kostelíku Sv. Ivana, okolo něhož byl hřbitov s různými náhrobkami. Byl odtud krásný pohled na celou Bašskou zátoku a ji kryjící ostrovy. Vašík mne s Vládou docela dobře vyfotil na vyhlídce.

Sjeli jsme dolů, vraceli se směrem do města Krk, ale ještě kousek za Baškou jsme udělali odbočku ke klášteru Matky Boží u Jurandvora. Byl v něm zřejmě nějaký hospic. Byl od něj opět pěkný pohled a před ním stála socha P. Marie s růženci. Cesta k němu však byla na pokraji sjízdnosti.

V podvečer jsme si ještě šli prohlédnout město Krk. Historická část města je obehnaná hradbami se 4 branami. Hlavní třída J.Strossmayera je velice turistická, proudily po ní davy, tak jsme to vzali trochu stranou. Postranními uličkami jsme vyšli do přístavu, kde kromě dalších kotvila historicky vypadající plachetnice - kololod', protože na ní nakládali kola. U severní brány bylo Velké náměstí s radnicí. Vraceli jsme se zpět a chtěli pro Vašíka koupit nějaké triko, ale byly dost drahé a žádné nás nijak nezaujalo.

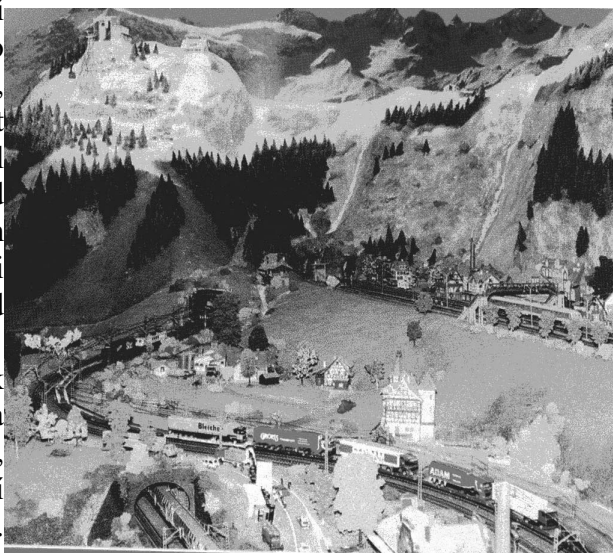
Večer jsme poseděli na terase hotelu, Vašík spal v pokoji pod dohledem elektronické chůvičky.

21.6. ne

V noci přišel déšť a dorazilo sem hodně mizerné počasí, které už jsme měli avizované z Čech. Protože jsme odjížděli, tak nám to ani moc nevadilo. Kdyby bylo lépe, tak bychom se asi zastavili u mostu spojujícího Krk s pevninou, takhle jsme to projeli.

Měli jsme starou mapu a značení bylo mizerné, tak jsme zbytečně projížděli Riekou a přitom jsme mohli jet po dálnici. Jeli jsme opět přes Slovinsko do Rakouska směrem na Villach.

Kousek od Villachu ve Faaku am See jsme měli zastávku, která Vašíka nadchla. Jeden nadšenec tam má velkou modelovou železnici, kam se hrabe ta u nás na Smíchově. Je tam krásná hornatá krajinka, na zmačknutí knoflíku člověk slyší i příslušné zvuky, jako třeba farmu, přístav ap. Střídal se den s nocí, v noci došlo k bouřce a havárii a bylo slyšet zběsilou jízdu sanitky. Pan vedoucí řídil dopravu, bylo vidět i na vlaky čekající pod modelem. Nebylo to předem naprogramované, vlaky jezdily, jak on si právě umanol. Vašíka jsme tam odtud nemohli odtrhnout.

Měli jsme však ještě dlouhou cestu, tak jsme museli jet. Jeli jsme směrem na Salzburg, což je ale dost mizerná dálnice, především se to ucpává v místě, kde není ještě hotový druhý tubus nejdelšího tunelu. Kromě toho tam probíhaly i další práce na silnici, tak se to dost vleкло.

Do Prahy jsme přijeli až poměrně pozdě večer, asi v půl desáté, ale Vašík vydržel, protože se chtěl přivítat s rodiči. Hned jako první se jim pochlubil s odřeným břichem.

